

PAŞA

Yeni tanıyanlar, O'nu öncelikle garip karşılar, zamanla alışıp, sevmeye başlardı. Mahallelinin gönlünde ise taht kurmuştu, Paşa. Sanırsınız sevmeyeni hiç yoktu. Büyük küçük herkesi dost edinmişti. Otuzlu yaşları devirmek üzereydi. Yaşlıları gibi ne bir iş tutabilmiş, ne de yuva kurabilmişti. Maddi varlıkları görmedi hiçbir zaman. Kendi hayal aleminde yaşadı. İçinde ne fırtınalar kopar kimse bilmezdi. Zaten, kurabildiği sınırlı sayıda cümle ile hayatını ancak sürdürebiliyordu. Gözü gönlü her zaman tok, asla hırslı olamamıştı. İnsanlar bu yönünü seviyordu belki de Paşa'nın. Bir tek kötü alışkanlığı sigarası idi. Dudak tiryakisi olmuştu. Dumanı asla içine çekmez, hızlı hızlı üfleyerek bir an önce bitirmeye çalışırdı. İçerken zevk almıyordu sanki, ama içmeden duramıyordu.

Paşa, herkesin O'na yakıştırdığı addı, kütükteki Hüsametlin. Babasının adını koymuştu, babası, doğar doğmaz. Adını yaşatacağı. Bir oğlu da olunca, dünyalar O'nun oldu. Elbette önemli oğlan çocuğu, çok istemişti. Oğlum olsun da çamurdan olsun derdi, her zaman. Gerisini düşünmeden. Hayırlısını dilemeden.

Doğduğunda nur topu gibi bir oğlan çocuğuydu, Hüsametlin. İri siyah gözleri, bembeyaz tenine öyle yakışıyordu ki bakan bir daha bakıyor, “maşallah, maşallah” demeden geçemiyorlardı. Hele annesi ve babası; onlar hayranlıklarını hiç gizleyemiyorlar, baktıkça bakıyorlar, kokladıkça kokluyor, öpücüklere boğuyorlardı. Hüsametlin dillenmeye başladığında ayrı bir güzelliğe bürünmüştü. Günler geçtikçe sevgisi daha derinleşiyor, gönüllerdeki yeri katmerleniyordu.

Sekiz aylık olan Hüsametlin epeyce tombullaşmış, yanakları suratına sığmaz olmuştu. Annesi her zaman yaptığı gibi Hüsametlin'i kucağına almış, emziriyordu. Ana kucağı bu. Sıcağında uyuyakaldı yavrucak. Uzunca bir müddet bırakmak istemedi kadıncağız, geç bulmuştu. Ne de olsa üç kızıdan sonra olmuştu. İzlemelere doyamadı. Nice sonra beşiğine koydu. Koyar koymaz Hüsametlin kusmaya başladı. Kadın şaşırmişti. Hemen bir bez alıp etrafı temizlemeye koyuldu. Hüsametlin de garip bir hal vardı. Bembeyaz rengi, mosmor olmuştu. Bir anlam veremedi, neler olduğuna. Kucağına bastığı gibi çocuğu, komşusuna çıktı. Komşusu görmüş, geçirmiş, yardımsever bir kadındı. Hüsametlin'i doktora götürdüler ancak, iş işten çoktan geçmiş, geçirdiği havale silinmesi mümkün olmayan izler bırakmıştı.

Yıllar yılları izledi. Hüsametlin büyüdü, serpildi. Delikanlı oldu. Yapacak herhangi bir işi yoktu. Okula da gidememişti. Ama bunların eksikliğini hiç mi hiç hissetmedi, anne ve babasının aksine. Onlar sekiz aylık bebeklik halini hatırlar, geri gelmeyeceğini bile bile o günleri yad ederlerdi. Büyük mü konuşmuşlardı, nazar mı değmişti, bilemediler. Başa geleni çekmekten başka ellerinden bir şey gelmiyordu. Tek tesellileri mahalledeki herkesin O'nu seviyor ve koruyor olması idi. Mahallelinin Paşa'sı idi. Paşa adı öylesine benimsendi ki Hüsametlin neredeyse unutuldu gitti.

Paşa oldukça küfürlü konuşur, her gördüğü kadına, kıza aşık olurdu. Bu huyunu bilenler normal karşılar, bilmeyenler önce korkar, tiksindir, sonraları alışırlardı. Hiç çekinmezdi aşkıyı haykırmaktan. Bağırırdı, duymayan kalmasın dercesine. Sözdeydi elbette aşkları; lafta kalır, unuttur, yeniden başlardı. Mahallede herkesin evine rahatlıkla gider, karnını doyurur,

çayını içer, harçlığını alırdı. Gideceği yer uzak olsun yakın olsun fark etmezdi. Kimi dilerse ona gider, orada yer içerdi.

Okuması yazması yoktu. Ancak birine de muhtaç değildi çok şükür. Kendi başının çaresine bakar, gideceği yerin otobüsünü nasıl ayırt eder, bilinmezdi. Bilet kullanmazdı. Tüm şoförler onu tanır, en iyi dostlarını karşılıyormuş gibi karşılardı. Paşa olan bitenden haber verir, herkes her şeyi öğrenirdi.

Sevmediği kimsenin yanına asla gitmez, hayır duasını da etmezdi. Üstelik hiç durmaksızın beddua ederdi. O'nun bedduasına maruz kalmak istemeyenler, iyi geçinmenin yollarını aralardı. Duasının da, bedduasının da tuttuğuna inanılırdı.

Evlerinin yanına yeni kiracılar taşınmıştı. Paşa'nın hareket ve konuşmaları önceleri onları da rahatsız etmiş, sonraları alışmışlardı. İki çocuklu bir aileydi. Üniversiteye giden bir kızları, liseye giden bir de oğulları vardı. Tayinle gelmişler, iş yerine yakın olması sebebi ile o mahalleye yerleşmişlerdi.

Paşa yeni komşularına önceleri tedirgin davrandı. Zamanla alıştığından gidip gelmesi eksik olmadı. Yeni komşularından sürekli iltifat gördüğünden, neredeyse her gün gider oldu. Annesi durumdan rahatsız olmaya başlayınca Paşa'yı sıkıştırmış, ancak gitmesine engel olamamıştı.

Yeni komşularının kızı Şahinder, uzun boylu, incecik yapılı, narin mi narin, güzel mi güzel bir kızdı. Tıp fakültesi üçüncü sınıf öğrencisi idi. Dışarılarda çok görünmez, sadece okuluna gidip gelirdi. Mahallede arkadaş edinememişti. Okulunu tamamlayabilmesi için çok çalışması gerekiyordu. O da öyle yapıyordu.

Paşa'ya ısınmıştı zamanla. İlk başta O da çok korkmuş ve ürkmüştü. Ancak bu süreç uzun sürmedi. Paşa ne isterse getirir, bir dediğini ikiletmezdi. Onun için Paşa dua kaynağı idi. O dua edince sınavları hep iyi geçer, yüksek notlar alırdı. Sınava girmeden önce mutlaka Paşa'yı arar bulur, duasını alırdı.

İyi davranışları ve ilgisi Paşa'yı cezp etmişti. Diğerleri gibi değildi O, farklıydı. Paşa her kız gibi Şahinder'e de aşık olduğunu söyledi. Sokaklarda haykırdı. Bunu sürekli yaptığından kimse herhangi bir tedirginlik hissetmedi. O Paşa'ydı, yapardı.

Şahinder okula giderken yoluna çıkmaya başladı. Onunla okula kadar yürüyor, sohbet ediyordu. Sohbeti birkaç cümleden ibaret kalmaktaydı. Mahalleden haber verir ardına da "Ben sana aşık oldum" der kahkahayı patlatırdı. Şahinder önceleri çok dikkate almadı. Her zamanki huyu dedi, geçiştirdi. Ama her gün gelmesinden rahatsızlık duymaya başladı. Her yerde ve her zaman "Şahinder'i seviyorum. Onunla evleneceğim" diye haykırıyordu.

Şahinder, kimi zaman olur evlenirim diyor, kimi zaman evlenemeyeceğini anlatmaya çalışıyordu. Ama Paşa'ya laf anlatmak ne mümkün. Özellikle de olumsuz olanları. Bir gün iş çıkışından çıkacak dereceye vardı. Şahinder ailesi ile birlikte, bir akşam oturmuş televizyon izliyordu. Kapı zili çaldı. Şahinder kapıyı açtı. Her zamanki gibi Paşa gelmişti. İçeriye buyur etti. Herkese merhaba dedikten sonra kendine bir yer bularak oturdu ve O da televizyona

odaklandı. Her zamankinin aksine pek konuşmuyordu. Şahinder bir ara kayboldu. Ders çalışmak üzere odasına gitmişti. Paşa oturduğu yerden yavaşça kalkarak Şahinder'in odasına yöneldi. İçeri girerek Şahinder'in yayına oturdu. "Ben sana aşık oldum" diyerek öpmeye kalkıştı. Böyle bir davranış beklemeyen Şahinder neye uğradığını şaşırıldı. Paşa'nın suratına bir tokat atarak bağırma başladı. Babası içeriden hemen koşarak kızının yayına geldi ve durumu fark eder etmez tepesinden kaynar sular döküldü. Hışımlla, vurmak için kaldırdığı elini zor zapt etti, ardından kapıya yöneltti.

–"Defol ve bir daha evime ayak basma Allah'ın delisi " sözleri kontrolsüz bir şekilde ağzından çıktı.

Paşa neye uğradığını şaşırılmıştı. Ona göre her şey yolunda, her zamanki gibi idi. Ama tüm dünya bir anda tepsine yıkıldı. O'nu hayata bağlamış olan ümitleri, yerini ızdırap ve acıya bıraktı. Doğruca evlerinin yolunu tuttu. Bir daha asla gelmemek üzere. Paşa böyle bir ızdırap yaşamamıştı. Kimse O'na kötü davranmamıştı. Kimse O'na deli dememişti.

Evine geldi. Bağırıp çağırmaya başladı. "Beni kovdular, beni kovdular" diyerek hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Sabaha kadar uyumayıp, annesini ve babasını yanına yaklaştırmadı. Yemeden içmeden kesildi. Evden dışarı çıkmaz oldu. O neşesi, gözlerindeki pırıltı, tamamen söndü. Derdini anlatacak durumda olmadığından kendi iç dünyasında yaşadı, tüm hüznü. Günler geçmiş Paşa'nın öfkesi ve hüznü geçmemişti. Ne olduğunu anlamayan anne ve babası O'nu doktora götürmek istediler, ama nafiye. Yattığı yerden kaldıramadılar. Gözlerinden sakındıkları oğulları günbegün eriyip gitmektedir. Çaresizlik onları mahveder. Aşırı kilo kaybından hastaneye yatırmak zorunda kalırlar.

Etrafında annesi ve babası fır dönmektedir. Mahalleden bir çok kişi ziyaretine gelir. Kimseyi görmek istemez. O Şahinder'i beklemektedir. Gerçekten sevmiştir O'nu. Koşulsuz, kuralsız. Tüm gönlünü vererek, tüm benliğiyle. Her gün bekler, Şahinder'i. Ama, O gelmez.

Hastaneye yatalı beş gün olmuş, durumu iyice ağırlaşmıştır. Belli belirsiz Şahinder diye mırıldanmaya başlar. Hiç bir şey umurunda değildir. Annesi duruma dayanamaz ve hiç değilse bir kere gelsin, kısacık da olsa O'nu bir görsün ümidiyle Şahinder'in gönlünü etmeye gider. Şahinder'e bir taraftan durumu anlatır, bir taraftan gözyaşlarını siler, tutamaz çünkü onları. Evladı, canı, kanı her şeyidir, Paşa'sı. Ana yüreği bu kadarına katlanmaya dayanamaz. Şahinder de gitmek, görmek ister Paşa'yı. Ne de olsa kendisi sebep olmuştur, bu olanlara. Ancak babası çok acımasızdır. İzin vermez kızının hastaneye gitmesine. Çaresiz kalmıştır kızcağız. Elinden bir şey gelmez. Bir tarafta hasta olan Paşa, diğer tarafta kızgın babası, arada kalmıştır. Zaman geçtikçe içi içini kemirir. Kafasından silip atması mümkün değildir. Gece uykuları kaçar, gündüz neşesi. İçindeki vicdan azabını dindiremez. Ya Paşa ölürse düşüncesi içini kemirir. Daha fazla dayanma gücü kalmadığı bir gün, dersi yarıda bırakarak çıkar, doğruca hastaneye koşar. Ziyaret saati değildir, geldiği saat. Ancak görevliye durumu izah eder. Kısa bir süre de olsa çıkmak için müsaade alır. Hastane odasının kapısına geldiğinde soluk soluğa kalmıştır. Annesi Şahinder'i görünce oturduğu yerden kalkar, dönüp uyumakta olan Paşa'ya bakar. Konuşamaz. Kelimeler düğümleir boğazında. Göz yaşlarının yüzünü yıkamasına engel olamaz; günlerce engel olmadığı gibi. Şahinder yavaşça Paşa'nın yanına gelir. Hiç ses çıkartmaz. Elini tutar ve yanağına bir öpücük kondurur. Paşa o anda ruhunu

teslim eder. Yüzünde hafif bir gülümseme bırakarak.

Ailesi oğullarının kısacık süren ömrüne doyamadı. Evlat acısı yüreklerini dağladı. Cenazesi çok kalabalık oldu, Paşa'nın. Tüm mahalle, tanıdıklar, akrabalar, hatta otobüs şoförleri bile katıldı. Herkesin gözü yaşlı idi, hüzünlülerdi. Şahinder ve ailesi de vardı cenazede. Babasının yüzündeki hüzün yansyordu etrafa. Pişman oldu mu, bilinmez. Kimse konuşmuyordu. Herhalde herkes, içindeki sesle konuşuyor, belki de hesaplaşmaya çalışıyordu. O kısacık süren hayatı boyunca çıkarlarının peşinden koşmayı hiç bilmemişti. Kimseden bir şey beklemedi, kimse de O'ndan. Sevdi, sevilmeğe istedi. Karşılıksız ve yalın olarak.

